

Sygn. akt V U 1727/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2015 r. w Legnicy

sprawy z wniosku J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 31 stycznia 2014 r.

znak (...)

I. **zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 31 stycznia 2014 r. znak (...)** w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. K. prawo do emerytury od 20 stycznia 2014 r. ,

II. **stwierdza , iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia.**

Sygn. akt VU 1727/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 stycznia 2014 r. w sprawie (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L. odmówił wnioskodawcy J. K. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że wnioskodawca nie spełnia warunków do przyznania przedmiotowego świadczenia. Wprawdzie osiągnął stosowny wiek emerytalny wynoszący dla mężczyzn 60 lat i mimo przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu Państwa, to jednak zdaniem organu emerytalnego na dzień 01 stycznia 1999 r. nie wykazał żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach – wobec wymaganych 15 lat. Zakład Ubezpieczeń wskazał, że wnioskodawca legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym 25 lat, 1 miesiąc i 13 dni, w tym posiada 24 lata, 10 miesięcy i 9 dni okresów składkowych oraz 3 miesiące i 15 dni okresów nieskładkowych. Oprócz kryterium wiekowego, przepis § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wymaga spełnienia kryterium okresu zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie uznał jako pracy w szczególnych warunkach okresu od dnia 14 lipca 1982 r. do dnia 22 grudnia 1982 r., od dnia 30 listopada 1984 r. do dnia 30 listopada 2015 r. oraz od dnia 17 kwietnia 1989 r. do dnia 31 marca 1990 r. w spółce (...) S.A.,

albowskiem w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 27 marca 2001 r. brak jest powołania na przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., jak również nie określono stanowiska pracy zgodne z wykazem, działem, pozycją i punktem zarządzenia właściwego ministra.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył wnioskodawca J. K. domagając się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie uzasadniając swoje stanowisko jak w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy wskazał nadto, że nie rozpatrywał jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 1 czerwca 1995 r. do dnia 30 września 1996 r. w spółce (...) Sp. z o.o. w L., ponieważ w postępowaniu przed organem rentowym zeznania świadków nie mogą stanowić środka dowodowego na potwierdzenie okresów pracy w szczególnych warunkach. Przedłożone przez wnioskodawcę świadectwa pracy w szczególnych warunkach pozostają bez wpływu na treść zaskarżonej decyzji, ponieważ już wcześniej zostały dołączone do akt ubezpieczeniowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. urodził się w dniu (...) W dniu (...) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat.

Ubezpieczony był członkiem OFE. Złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu Państwa.

Na dzień 01 stycznia 1999 r. wnioskodawca wykazał 25 lat, 1 miesiąc i 13 dni ogólnego stażu pracy, w tym 24 lata, 10 miesięcy i 9 dni okresów składkowych oraz 3 miesiące i 15 dni okresów nieskładkowych.

(bezsporne)

Wnioskodawca był zatrudniony:

1) w Zakładzie (...) od dnia 25 października 1971 r. do dnia 15 kwietnia 1978 r. kolejno:

- od dnia 25 października 1971 r. na stanowisku transportowca ciężkich urządzeń (w tym w okresie od dnia 28 kwietnia 1973 r. do dnia 6 maja 1975 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową),
- od dnia 6 czerwca 1975 r. do dnia 31 października 1975 r. na stanowisku robotnika magazynowego,
- od dnia 1 listopada 1975 r. do dnia 31 grudnia 1975 r. na stanowisku spawacza,
- od dnia 1 stycznia 1976 r. do dnia 15 kwietnia 1978 r. na stanowisku ślusarza konstrukcji.

Dowody:

- wyjaśnienia wnioskodawcy (k. 115 verte, e – protokół 00:41:48 – 00:53:56),
- kontrolne karty wynagrodzeń za lata 1975 – 1979,
- akta ZUS dot. kap. początkowego (książeczka wojskowa – k. 55),
- książeczka spawacza (k. 17 – 22),
- akta rentowe ZUS (kopia umowy o pracę z dnia 06 czerwca 1975 r. – k. 59),
- akta emerytalne ZUS (kopia świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 27 marca 2001 r. – k. 20).

1) w spółce (...) S.A. we W. od dnia 2 czerwca 1978 r. do dnia 2 stycznia 1992 r. na stanowisku spawacza.

W tym okresie J. K. był również zatrudniony na stanowisku spawacza na kontraktach zagranicznych w Libii i NRD, kiedy to macierzysty zakład pracy udzielał mu urlopów bezpłatnych:

- od dnia 14 lipca 1982 r. do dnia 22 grudnia 1982 r. po czym udzielono mu urlopu dewizowego od dnia 23 grudnia 1982 r. do dnia 31 grudnia 1982r.,
- od dnia 30 listopada 1984 r. do dnia 30 listopada 1985 r., po czym udzielono mu urlopu dewizowego od dnia 01 grudnia 1985 r. do dnia 31 grudnia 1985 r.,
- od dnia 17 kwietnia 1989 r. do dnia 31 marca 1990 r., po czym udzielono mu urlopu dewizowego od dnia 01 kwietnia 1990 r. do dnia 7 maja 1990r.

Wnioskodawca przebywał również na urloпах bezpłatnych, w czasie których prowadził działalność gospodarczą:

- od dnia 26 października 1988 r. do dnia 31 grudnia 1988 r.,
- od dnia 09 maja 1990 r. do dnia 02 stycznia 1992 r.

Dowody:

- akta osobowe ze spółki (...) (świadczenia pracy k. 1, 19, 21, 22 – 26, kopie Rp – 7 k. 26 – 30, umowy kontraktowe k. 5 – 7, 8 – 10, 11, 13, aneksy do umów k. 11, 12, 15, rozwiązanie umowy kontraktowej k. 16),
- akta ZUS dot. kap. pocz. (zaświadczenia dotyczące prowadzenia działalności gospodarczej k. 13 – 15, 66, oświadczenie k. 65),
- książeczka spawacza (k. 17 – 22).

W okresie zatrudnienia w Zakładzie (...) na stanowisku transportowca ciężkich urządzeń i robotnika magazynowego wnioskodawca pracował przy wydawaniu materiałów z magazynu cementu wapna i cegieł. Takie prace wykonywał do momentu skierowania do odbycia służby wojskowej tj. do dnia 27 kwietnia 1973 r. oraz bezpośrednio po powrocie z wojska tj. od dnia 6 czerwca 1975 r. do dnia 31 października 1975 r.

Z dniem 1 listopada 1975 r. J. K. został zatrudniony na stanowisku spawacza, a następnie z dniem 1 stycznia 1976 r. na stanowisku ślusarza konstrukcji stalowych. Pracując na obu tych stanowiskach wnioskodawca, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywał prace przy spawaniu konstrukcji metalowych pod linie energetyczne. Prace te odbywały się na warsztacie. Materiały do spawania spawaczom przygotowywali monterzy, cięli je oraz wstępnie składali. Spawacze wykonujący te prace otrzymywali dodatek za prace w szczególnych warunkach. Zimą wydawano im posiłki regeneracyjne.

Dowody:

- wyjaśnienia wnioskodawcy (k. 115 verte, e – protokół 00:41:48 – 00:53:56),
- zeznania świadka B. K. (k. 115, e – protokół 00:17:04 – 00:120:17),
- zeznania świadka M. L. (k. 115, e – protokół 00:1:47 – 00:27:45),
- zeznania świadka T. S. (k. 115 verte, 00:34:47 – 00:36:52).

J. K. w okresie zatrudnienia w spółce (...) S.A. we W. na stanowisku spawacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace spawalnicze przy spawaniu kolan, rurociągów, konstrukcji stalowych pod rurociągi i trójników.

Spawanie – przygotowanie elementów odbywało się w warsztacie, zaś montaż konstrukcji odbywał się w terenie. Wnioskodawca wykonywał prace na budowie m.in. (...) L. i (...) w L..

Takie same prace wnioskodawca wykonywał w ramach kontraktów zagranicznych, na budowach elektrowni, gdzie również był zatrudniony na stanowisku spawacza.

Dowody:

- akta ZUS dot. kap. pocz. (zaświadczenia o pracy w szczególnych warunkach – k. 8, 10, 12),
- akta osobowe ze spółki (...) (świadczenia pracy k. 1, 19, 21, 22 – 26, kopie Rp – 7 k. 26 – 30, umowy kontraktowe k. 5 – 7, 8 – 10, 11, 13, aneksy do umów k. 11, 12, 15, rozwiązanie umowy kontraktowej k. 16),
- wyjaśnienia wnioskodawcy (k. 115 verte, e – protokół 00:41:48 – 00:53:56),
- zeznania świadka R. K. (k. 114 verte, e – protokół 00:06:53 – 00:16:46),
- zeznania świadka M. L. (k. 115, e – protokół 00:1:47 – 00:27:45),
- zeznania świadka W. Z. (k. 115 verte, e – protokół 00:37:09 – 00:41:16).

Od dnia 01 czerwca 1995 r. do dnia 24 lipca 1996 r. J. K. był zatrudniony w spółce (...)’ Sp. z o.o. w L.. Z dniem 01 czerwca 1995 r. wnioskodawcy powierzono stanowisko spawacza, zaś z dniem 01 marca 1996 r. obowiązki majstra warsztatu.

Spółka (...) zajmowała się sprowadzaniem z zagranicy używanych maszyn, naczep i ciągników. Sprowadzone maszyny po wykonaniu kapitalnych remontów były następnie sprzedawane. Praca wnioskodawcy polegała na spawaniu naczep aluminiowych i stalowych.

Dowody:

- akta osobowe (zaświadczenie Rp – 7 z dnia 21 października 2003 r., angaż z dnia 01 marca 1996 r., umowa o pracę z dnia 03 stycznia 1996 r., umowa o pracę z dnia 01 czerwca 1995 r., świadectwo pracy z dnia 24 lipca 1996 r.),
- wyjaśnienia wnioskodawcy (k. 116, e – protokół 00:41:48 – 00:53:56),

W dniu 20 stycznia 2014 r. J. K. złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy J. K. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura, o której mowa, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 01 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym artykule, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Z dyspozycji § 4 ust. 1 cytowanego rozporządzenia wynika, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, ma okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy, o których mowa powyżej, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zgodnie z § 22 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń istnieje możliwość udowodnienia zeznaniami świadków okresu składkowego, od którego zależy prawo lub wysokość świadczenia w przypadku braku odmiennych regulacji ustawowych w tym przedmiocie. Dowód ten dopuszcza się pod warunkiem złożenia przez zainteresowanego oświadczenia w formie pisemnej lub ustnej do protokołu, że nie może on przedłożyć odpowiedniego dokumentu potwierdzającego ten okres.

W celu wyjaśnienia spornych kwestii, Sądowi udało się uzyskać akta osobowe wnioskodawcy ze spółki (...) S.A. z siedzibą we W., jak również ze spółki (...) z siedzibą w L. oraz dokumenty z akt placowych Zakładu (...) za lata 1975 – 1979.

W przedmiotowej sprawie bezspornym pozostawało, że odwołujący się spełnił kryterium wiekowe dla mężczyzn, tj. ukończył 60 lat, jak również złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu Państwa. Zakład Ubezpieczeń nie kwestionował również ogólnego stażu pracy wnioskodawcy wynoszącego według wskazań organu rentowego 25 lat, 1 miesiąc i 13 dni.

Sporną kwestią wymagającą ustalenia Sądu było natomiast to, czy ubezpieczony wykazał staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 15 lat. W ocenie Zakładu Ubezpieczeń wnioskodawca nie udowodnił żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił, że J. K. wykazał wymaganymi przepisami prawa ogólny staż pracy w wymiarze 25 lat, w tym wynoszący 15 lat okres pracy w szczególnych warunkach.

Do wykonywania pracy w warunkach szczególnych Sąd zaliczył okres zatrudnienia wnioskodawcy przypadający pomiędzy 1 listopada 1975 r. a 15 kwietnia 1978 r., tj. **2 lata, 5 miesięcy i 14 dni** pracy w szczególnych warunkach. W tym czasie J. K. był zatrudniony w Zakładzie (...) na stanowisku spawacza i ślusarza konstrukcji. Jak wynikało z zeznań K. R., B. K., M. L., T. S. oraz wyjaśnień wnioskodawcy, J. K. wykonywał prace spawalnicze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca wykonywał zatem prace określone w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Prace te określone zostały w dziale XIV poz. 12 – prace przy spawaniu.

W rozpoznawanej sprawie brak było możliwości uzyskania akt osobowych z okresu zatrudnienia J. K. w Zakładzie (...). W tym zakresie Sąd miał jednak na uwadze, że okres zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładzie (...) był już

rozpatrywany w toku postępowania sądowego przed tutejszym Sądem w sprawie o sygn. akt V U 415/13. Sąd dostrzegł, że wprawdzie w odniesieniu do wskazanego postępowania brak jest powagi rzeczy osądzonej, bowiem Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał nową decyzję w przedmiocie odmowy przyznania J. K. prawa do emerytury jednak okres ten był już wówczas szczegółowo analizowany przez Sąd. Dowody zgromadzone w rozpoznawanej sprawie, uzupełnione nadto dokumentacją placową wnioskodawcy z lat 1975 – 1979 potwierdzają ustalenia faktyczne i ich ocenę prawną dokonaną przez Sąd w toku postępowania o sygn. akt V U 415/13. Uzyskane przez Sąd kontrolne karty wynagrodzeń dotyczą wprawdzie lat 1975 – 1979, co oznacza, że nie odnotowano w nich okresu zatrudnienia wnioskodawcy pomiędzy początkiem zatrudnienia w 1971 r. a dniem 6 czerwca 1975 r., od kiedy dokumentacja placowa potwierdza kolejne stanowiska, jednak z przedłożonych kart wynikało, że wnioskodawca podjął pracę w Zakładzie (...) w dniu 21 października 1971 r. Mając na uwadze, że okres 21 października 1971 r. a 05 czerwca 1975 r. był już analizowany przez Sąd we wcześniejszym postępowaniu i oceniony jako niestanowiący okresu pracy w szczególnych warunkach, Sąd uznał zgromadzone dowody za wystarczające dla rozstrzygnięcia. Informacje zawarte w kontrolnych kartach wynagrodzeń były zbieżne z wynikami postępowania w sprawie o sygn. akt V U 415/13. Ponadto, Sąd posiłkował się w tym zakresie również danymi zawartymi w książeczce wojskowej J. K.. Jak wynikało ze sporządzonych zapisów, wnioskodawca rozpoczął służbę wojskową w dniu 28 kwietnia 1973 r. W dniu 06 maja 1975 r. został przeniesiony do rezerwy.

Z tego powodu Sąd uznał, że okres zatrudnienia J. K. od dnia 1 listopada 1975 r. do dnia 31 grudnia 1975 r. na stanowisku spawacza oraz od dnia 1 stycznia 1976 r. do dnia 15 kwietnia 1978 r. na stanowisku ślusarza konstrukcji należy uznać za pracę w szczególnych warunkach.

W ramach zatrudnienia w Zakładzie (...) Sąd nie uwzględnił prac wykonywanych przez J. K. na stanowisku transportowca ciężkich urządzeń, a także na stanowisku robotnika magazynowego. Nie były to bowiem prace wykonywane w szczególnych warunkach.

Analizując drugi okres zatrudnienia – w spółce (...) S.A. z siedzibą we W. Sąd uznając, iż co do zasady w okresie wnioskodawca wykonywał prace spawalnicze, wyłączył z całego okresu zatrudnienia przypadającego pomiędzy 2 czerwca 1978 r. a 2 stycznia 1992 r. okresy urlopów bezpłatnych, w czasie których J. K. prowadził działalność gospodarczą (11 miesięcy i 29 dni) oraz urlopów dewizowych (2 miesiące i 15 dni). Łącznie okres zatrudnienia w ww. spółce wynosił 13 lat, 7 miesięcy i 1 dzień, zaś po odjęciu okresów urlopów wynoszących łącznie 1 rok, 2 miesiące i 14 dni, z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach Sąd zaliczył J. K. okres **12 lat, 4 miesięcy i 17 dni**.

Odnosząc się zaś do trzeciego – przypadającego przed dniem 1 stycznia 1999 r. – okresu zatrudnienia w spółce (...) w L., Sąd podobnie jak w pierwszym i drugim przypadku, uznał, że wykonywana przez ubezpieczonego praca na stanowisku spawacza była pracą w szczególnych warunkach rozumianą jako prace przy spawaniu (wykaz A, dział XIV poz. 12 załącznika do ww. rozporządzenia). Spółka (...), w której wówczas był zatrudniony wnioskodawca zajmowała się sprowadzaniem z zagranicy używanych maszyn. Praca wnioskodawcy polegała na spawaniu naczep aluminiowych i stalowych.

Z tego tytułu jako okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych Sąd zaliczył J. K. okres zatrudnienia wnioskodawcy przypadający od dnia 1 czerwca 1995 r. do dnia 29 lutego 1996 r. (jako przypadający przed dniem 1 stycznia 1999 r. – art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej), tj. **8 miesięcy i 25 dni**. Wnioskodawca był wprawdzie zatrudniony w spółce do dnia 24 lipca 1996 r., jednak jak wynikało z angażu zawartego w aktach osobowych, ubezpieczonemu od dnia 1 marca 1996 r. powierzono obowiązki majstra warsztatu, co jednoznacznie wykluczało uznanie tego okresu jako okresu pracy w szczególnych warunkach. Wyłączeniu z okresu 9 miesięcy wykonywania prac spawalniczych podlegał okres pobierania zasiłku chorobowego (5 dni), dlatego Sąd zaliczył J. K. jako okres pracy w szczególnych warunkach 8 miesięcy i 25 dni.

Po zsumowaniu okresów zatrudnienia w Zakładzie (...) (2 lata, 5 miesięcy i 14 dni), spółce (...) S.A. we W. (12 lat, 4 miesiące i 17 dni) oraz spółce (...) w L. (8 miesięcy i 25 dni), wnioskodawca legitymował się wymaganym okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach wynoszący łącznie 15 lat, 6 miesięcy i 26 dni.

Nie zasługiwały natomiast na uwzględnienie zarzuty organu rentowego, iż stanowisko pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie zostało określone zgodnie z wykazem, działem, pozycją i punktem powołanych przepisów branżowych. Zauważyć należy bowiem, że tzw. „przepisy branżowe” nie mają charakteru wiążącego, a ocena, czy określona praca może być uznana za pracę w warunkach szczególnych dokonywana jest na podstawie powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. oraz załączonych do niego wykazów. Tym samym, określenie przez pracodawcę stanowiska pracy w sposób niezgodny z przepisami resortowymi, nie stanowi przeszkody do uznania tej pracy za pracę w warunkach szczególnych, jeżeli praca faktycznie przez ubezpieczonego wykonywana została wymieniona w wykazie powołanego wyżej rozporządzenia.

W konsekwencji, w ocenie Sądu wnioskodawca udowodnił, iż legitymuje się 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, bowiem po zsumowaniu okresów wykonywania pracy w warunkach szczególnych uwzględnionych przez Sąd, staż pracy wnioskodawcy wyniósł 15 lat, 6 miesięcy i 26 dni.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Jak wynika z akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy, wniosek o przyznanie prawa do emerytury został złożony w dniu 20 stycznia 2014 r. Natomiast z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej wynika, że prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. J. K. osiągnął wymagany wiek emerytalny w dniu(...), jednak wniosek o emeryturę złożył w styczniu 2014 r., dlatego też od tej daty należało przyznać wnioskodawcy sporne świadczenie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w punkcie I wyroku zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 31 stycznia 2014 r., znak (...) w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 20 stycznia 2014 r.

W punkcie II wyroku Sąd ustalił, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia.

Rozstrzygnięcie to wymaga przytoczenia treści przepisu art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, że jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Z kolei zaś zgodnie z treścią art. 118 pkt 1a ustawy emerytalnej, w przypadku ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego – organ rentowy wydaje decyzję w terminie 30 dni, przy czym za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się dzień wpływu do Zakładu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

W rozpoznawanej sprawie okoliczności niezbędne do przyznania wnioskodawcy prawa do żądanego świadczenia zostały wyjaśnione na etapie postępowania sądowego. Dopiero bowiem analiza zeznań świadków, wyjaśnień wnioskodawcy oraz dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych pozwoliła na dokonanie oceny, iż wnioskodawcy przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury.

Sumując, Sąd uznał, że wydając decyzję w dniu 31 stycznia 2014 r. organ rentowy w postępowaniu administracyjnym nie naruszył przepisów i zasad tego postępowania. Tym samym, Zakład Ubezpieczeń nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia.